

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Elle Kennedy

The Deal

Copyright © 2015, 2021 by Elle Kennedy

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DOGOVOR

EL KENEDI

Prevela sa engleskog
Slavica Marković

Stela

1.

HANA

ON ME NE PRIMEĆUJE.

Ko zna koji put u poslednjih četrdeset pet minuta krišom pogledam Džastina Kola i toliko je lep da jedva dišem. Mada bi verovatno trebalo da smislim neki drugi pridev – moji drugovi tvrde da muškarci ne vole kad im neko kaže da su lepi.

Ali zaboga, nema drugog načina da se opišu njegove muževne crte lica i tople tamnosmeđe oči. Danas nosi kačket, ali znam šta se krije ispod njega: gusta, tamna kosa koja izgleda toliko mekano da poželiš da provučješ prste kroz nju.

U ovih pet godina otkako sam silovana, srce mi je zakucalo jače samo zbog dva momka.

Prvi me je ostavio.

Ovaj drugi? On me uopšte ne primećuje.

Za katedrom u amfiteatru profesorka Tolbert drži još jedan od onih njenih „govora razočaranja”, treći put u poslednjih šest nedelja.

Nimalo iznenađujuće, sedamdeset posto studenata dobilo je sedmicu ili šesticu na kolokvijumu na kraju semestra.

A ja? Rasturila sam ga. I lagala bih kad bih rekla da me ogromna desetka napisana crvenim flomasterom na vrhu mog testa nije iznenadila jer sam nažvrljala brdo gluposti samo da ispunim list papira.

Etika je trebalo da bude lagan predmet. Profesor koji ga je ranije predavao davao je laganica testove s ponuđenim višestrukim odgovorima, a završni „ispit” se sastojao od eseja o nekoj moralnoj dilemi i kako biste reagovali u toj situaciji.

Međutim, dve nedelje pre početka semestra profesor Lejn je preminuo od srčanog udara. Čula sam da ga je njegova spremačica pronašla na podu kupatila – potpuno golog. Jadan čovek.

Srećom (i da, ovo je čista ironija), Pamela Tolbert je preuzela Lejnov predmet. Nova je na Univerzitetu Brajar i tip je profesora koji želi da studenti povezuju gradivo i maksimalno se posvete tematici. Da je ovo film, bila bi ona ambiciozna mlada nastavnica koja se pojavi u nekoj zabačenoj školi punoj problematičnih učenika, pa ih inspiriše da odjednom uzmu knjige u ruke, a u odjavnoj špici piše kako su na kraju svi upisali Harvard ili nešto slično. Naravno, Dženifer Lorens je u glavnoj ulozi. Oskar zagaranovan.

Samo što ovo nije film, što znači da je Tolbertova uspela da inspiriše svoje studente jedino da je mrze. A najgore je što stvarno ne kapira zašto joj niko ne briljira na časovima.

Evo malog nagoveštaja za profesorku – zato što postavlja pitanja na koja bi mogao da se napiše jebeni magistarski rad.

„Voljna sam da održim popravni kolokvijum svima koji su pali ili nisu zadovoljni ocenom.” Tolbertova nabora nos, kao da joj nije jasno zašto je to uopšte potrebno.

Voljna? Aha, naravno. Čula sam da se gomila studenata žalila svojim savetnicima i ne bih se iznenadila da ju je uprava naterala da ponudi popravni. Brajaru ne ide baš u prilog kad više od polovine studenata padne predmet, pogotovo kad nisu u pitanju samo lenštine. I štreberi sa čistim desetakama, kao što je Nel – koja sedi pored mene i izgleda kao da će svakog trenutka zaplakati – isto su podbacili na kolokvijumu.

„Za one koji odluče da rade popravni i dobiju bolju ocenu, konačna ocena će biti prosek te dve. Ako dobijete lošiju ocenu, upisaću onu prvu”, završava Tolbertova.

„Ti si stvarno dobila desetku? Ne mogu da verujem”, došapne mi Nel.

Izgleda toliko potišteno da osećam blagu grižu savesti. Nismo ni približno najbolje drugarice, ali sedimo jedna pored druge od septembra, pa je sasvim prirodno da smo se makar malo upoznale. Znam da planira da završi medicinu i da potiče iz porodice prepune ambicioznih ljudi, koji bi je kritikovali kad bi saznali kakvu je ocenu dobila na kolokvijumu.

„Ni ja ne mogu da verujem”, odgovorim joj šapatom. „Ozbiljno. Evo ti, pročitaj moje odgovore. To su obične, nepovezane gluposti.”

„Stvarno mogu da pročitam?” Sada već zvuči raspoloženije. „Baš me zanima kako izgleda test koji ispunjava tirankine kriterijume za desetku.”

„Skeniraću test i poslaću ti večeras”, obećam joj.

Čim Tolbertova završi predavanje, amfiteatrom počnu da odjekuju zvuci koji najavljuju što brži beg odavde. Laptopovi se zatvaraju uz tresak, sveske se ubacuju u rančeve, studenti užurbano ustaju sa svojih mesta.

Džastin Kol stoji kod vrata i priča s nekim, a ja usmerim pogled prema njemu kao raketu na navođenje.

Prelep je.

Jesam li već spomenula koliko je lep?

Dlanovi mi se znoje dok zurim u njegov savršeni profil. Tek je ove godine došao na Brajar, ali nemam pojma s kog fakulteta je prešao. Iako je bez problema postao jedna od glavnih zvezda u ekipi američkog fudbala, nije poput ostalih sportista u kampusu. Ne šeta po univerzitetu sa umišljenim osmehom niti se svakog dana pojavljuje s novom devojkom.

Videla sam ga kako se smeje i zeza sa saigračima, ali zrači inteligencijom i intenzivnom energijom, zbog čega mi se čini da se u njemu krije mnogo više nego što se na prvi pogled vidi. A to me samo još više vuče da ga upoznam.

Obično ne padam na sportiste, ali ovaj mi je totalno pomutio razum.

„Ponovo zuriš.”

Obrazi mi se zacrvene zbog Nelinog zadirkivanja. Mnogo puta me je uhvatila kako zurim u Džastina, ali ona spada u uži krug ljudi kojima sam priznala da sam zaljubljena u njega.

Moja cimerka Ali takođe zna. Ostali prijatelji? Ni pod razno. Većina njih su studenti muzike ili dramskih umetnosti, što nas valjda svrstava u umetničku ekipu. Ili možda emo ekipu. Osim Ali, koja je je još od prve godine u toksičnoj vezi s jednim likom iz studentskog bratstva, moji prijatelji obožavaju da ismevaju elitnu ekipu s Brajara. Uglavnom se ne pridružujem (volim da mislim da je ogovaranje ispod mog nivoa), ali budimo realni. Većina popularnih klinaca su obični kreteni.

Najsvetliji primer – Gareth Grejam, još jedna sportska zvezda koja pohađa predavanja iz etike. Lik se šeta kampusom kao da je njegov lični posed. Realno, donekle i jeste. Dovoljno je da pucne prstima i neka oduševljena devojka se stvori pored njega. Ili mu skoči u krilo. Ili mu gurne jezik u grlo.

Ali danas ne izgleda kao glavna faca u kampusu. Svi su već otišli, uključujući i Tolbertovu, a Gareth i dalje sedi na svom mestu i u ruci steže test.

Izgleda da je i on pao. Iskreno, ne žalim ga previše. Brajar je poznat po dve stvari – hokeju i fudbalu, što i nije neko iznenađenje, s obzirom na to da je Masačusets dom i Patriotima¹ i Bruinsima.² Sportisti s Brajara gotovo uvek završe u profesionalnim

¹ *New England Patriots* – profesionalni klub američkog fudbala. (Prim. prev.)

² *Boston Bruins* – profesionalni hokejaški klub. (Prim. prev.)

ligama, a tokom studija im se sve servira na srebrnom poslužavniku – uključujući i ocene.

Možda me to čini malčice osvetoljubivom, ali radujem se zbog saznanja da Tolbertova obara kapitena našeg šampionskog hokejaškog tima isto kao i sve ostale.

„Hoćeš li da svratimo u ‘Kofi hat?’”, pita Nel dok skuplja knjige.

„Ne mogu, imam probu za dvadeset minuta.” Ustajem, ali ne pođem odmah prema vratima. „Idi ti slobodno, moram da proverim raspored pre nego što krenem. Zaboravila sam kad imam vežbe.”

Još jedna „povlastica” koju imaš kad slušaš nastavu kod Tolbertove – pored redovnog nedeljnog predavanja, moramo da pohađamo i vežbe dva puta nedeljno u trajanju od po trideset minuta. Ali makar postoji jedna svetla tačka – vežbe drži asistentkinja Dejna, a ona ima sve osobine koje Tolbertovoj nedostaju. Na primer, smisao za humor.

„Važi”, kaže Nel. „Vidimo se kasnije.”

„Vidimo se”, doviknem joj.

Na zvuk mog glasa Džastin zastane na vratima i okrene glavu. O bože.

Crvenilo počne da mi se širi licem. Ovo je prvi put da smo se pogledali u oči i ne znam kako da reagujem. Da mu se javim? Mahnem? Osmehnem se?

Na kraju odlučim da kratko klimnem glavom u znak pozdrava. Eto. Kul i ležerno, kako i dolikuje jednoj prefinjenoj studentkinji treće godine fakulteta.

Srce mi preskoči otkucaj kad mu se ugao usana podigne u je-dva vidljiv osmeh. Uzvrati mi pozdrav klimanjem glavom i ode.

Zurim u prazna otvorena vrata, dok mi puls divlja. Jer posle šest sedmica udisanja istog vazduha u ovom zagušljivom amfiteatru, *konačno* me je primetio.

Da sam barem dovoljno hrabra da potrčim za njim. Možda da ga pozovem na kafu. Ili na večeru. Ili... na branč – čekajte, idu li ljudi naših godina uopšte na branč?

Međutim, stopala mi ostaju ukopana na uglačanom podu od laminata.

Zato što sam kukavica. Da, prava pravcata kukavica. Prestravljen da će me odbiti, a još više da će pristati.

Kad sam upisala fakultet, osećala sam se sasvim dobro. Najgore je ostalo iza mene i opet sam počela da verujem ljudima. Bila sam spremna da ponovo izlazim. I izlazila sam. Išla sam na sastanke s nekoliko momaka, ali osim mog bivšeg Devona, nijedan od njih u meni nije izazvao uzbuđenje koja izaziva Džastin Kol. A to me izbezumљуje.

Sitni koraci.

Tako je. Sitni koraci. To je bio omiljeni savet moje terapeutkinje i ne mogu da poreknem da mi je takva strategija mnogo pomogla. Usredsredi se na male pobede, uvek mi je govorila Kerol.

Dakle... današnja pobeda... klimnula sam glavom Džastinu u znak pozdrava, a on mi je uzvratio osmehom. Na sledećem predavanju možda se i ja njemu osmehnem. A na onom posle toga... možda ga pozovem na kafu. Ili na večeru. Ili na branč.

Duboko udahnem i dok koračam niz prolaz čvrsto se držim tog osećaja pobede, ma koliko sićušan bio.

Sitni koraci.

GARET

PAO SAM.

Pao sam jebeni kolokvijum.

Petnaest godina je Timoti Lejn šakom i kapom delio desetke iz etike. I baš ove godine kad *ja* prijavim taj predmet, njemu čuka otkáže i zapadne mi Pamela Tolbert.

Ta žena je upravo i zvanično postala moj najveći neprijatelj. Od samog pogleda na njen kitnjasti rukopis – kojim je popunila svaki milimetar praznog prostora na mom testu – dobijem želju da se pretvorim u Neverovatnog Hulka i pocepam ga na komadiće.

Uglavnom imam devetke i desetke iz ostalih predmeta, ali trenutno iz etike nemam prelaznu ocenu. Iz španske istorije imam šesticu i prosek mi je pao ispod osam.

Moram da imam prosek minimum osam da bih nastavio da igram hokej.

Inače mi nije problem da održim prosek. Uprkos ustaljenom mišljenju, nisam glupavi sportista. Ali ne smeta mi što ljudi tako misle o meni. Pogotovo mi ne smeta kad žene imaju takvo mišljenje. Valjda ih pali pomisao na seks s velikim, mišićavim pećinskim čovekom, koji je dobar samo za jednu stvar. Pošto inače ne tražim ozbiljnu vezu, sasvim mi odgovara neobavezni seks sa ženskama kojima je stalo samo do moje kite. Tako mi ostaje više vremena za hokej.

Ali više *neću* igrati hokej ako ne popravim ovu ocenu. Najgora stvar na Brajaru? Dekan zahteva izvrsnost – akademsku i sportsku. Dok su neki fakulteti popustljiviji prema sportistima, Brajar ima nultu toleranciju.

Kako me nervira ova Tolbertova. Kad sam joj prišao pre časa da je pitam kako da zaradim dodatne poene, rekla mi je svojim unjkavim glasom da dolazim na vežbe i pridružim se grupi za dopunsko učenje. To već radim. Prema tome, osim ako ne platim nekom štreberu da nauče masku s mojim likom i uradi popravni umesto mene, najebao sam.

Toliko sam uznemiren i iznerviran da glasno zarežim. Krajikom oka primetim da je neko tu i da se iznenađeno trgne. I ja se iznenadim jer sam mislio da sam ostao sâm sa svojim

problemima. Ali devojka koja sedi u poslednjem redu zadržala se u amfiteatru i sada silazi niz prolaz prema katedri za kojom sedi Tolbertova.

Mendi?

Marti?

Ne mogu da joj se setim imena. Verovatno zato što je nikada nisam ni pitao kako se zove. Doduše, slatka je. Mnogo slađa nego što sam mislio. Lice joj je lepo, ima tamnu kosu, seksi telo – kako je moguće da nisam ranije primetio kakvo telo ima?

Ali sada primećujem. Okrugla, natrčena guza u uskim farmerkama koja doslovno viče „stegni me” i ozbiljno impozantne grudi stisnute uskim džemperom sa V-izrezom. Nemam dovoljno vremena da uživam u tom privlačnom prizoru jer je primetila da zurim, pa se namrštila i napravila grimasu.

„Je li sve u redu?”, pita i značajno me pogleda.

Promrmljam nešto sebi u bradu. Trenutno nisam raspoložen za razgovor.

Ona podigne jednu tamnu obrvu. „Izvini, je li to bilo na engleskom?”

Zgužvam svoj test i ustanem, praćen škripom stolice po podu. „Rekao sam da je sve u redu.”

„Dobro.” Slegne ramenima i nastavi da se spušta niz stepenice.

Dok proverava raspored, obučen jaknu Brajarovog hokejaškog tima, strpam svoj bedni test u ranac i zašniram ga.

Tamnokosa devojka se vraća prema prolazu. Mona? Moli? Siguran sam da joj ime počinje na slovo M, ali ostatak mi je misterija. Drži test u ruci, ali ne gledam u njega jer pretpostavljam da je i ona pala, kao i većina studenata.

Pustim je da prođe, pa zakoračim u prolaz. Mogao bih da tvrdim da sam to uradio jer sam džentlmen, ali to bi bila laž. Želim da joj ponovo ošacujem guzu jer je jebeno seksi, i sada

kad sam je primetio, voleo bih da je još jednom odmerim. Prati-
tim je do izlaza i odjednom shvatim koliko je sitna – stepenik
sam ispod nje, a vidim joj teme.

Baš kad stignemo do vrata, ona se saplete o sopstvene noge,
knjige joj ispadnu iz ruke i prospu se po podu.

„Jebiga. Baš sam smotana.”

Klekne na pod, a kleknem i ja jer, uprkos prethodnoj izja-
vi, *umem* da budem džentlmen kad hoću, a džentlmenski je da
joj pomognem da pokupi knjige.

„Ne moraš to da radiš. Sve je u redu”, uverava me.

Međutim, već držim njen test u ruci i vilica mi padne kad
vidim ocenu.

„Čoveče. Dobila si desetku?”, pitam je.

Nasmeši se kao da joj je neprijatno zbog toga. „Da, nevero-
vatno. Bila sam sigurna da ću pasti.”

„Zamisli ti to.” Osećam se kao da sam naleteo na jebenog Sti-
vena Hokinga, koji mi maše tajnama univerzuma ispred nosa.
„Mogu li da pročitam tvoje odgovore?”

Ponovo podigne obrvu. „Zar ti se ne čini da si previše slo-
bodan? Mi se čak i ne poznajemo.”

Prevrnem očima. „Ne tražim od tebe da se svučješ gola, mala.
Samo bih da bacim pogled na tvoj test.”

„*Mala?* Ispravka, nisi previše slobodan nego bezobrazan.”

„Da li bi više volela da te oslovljavam sa *gospođice?* Ili možda
mlada damo? Oslovio bih te imenom, ali ga ne znam.”

„Naravno da ga ne znaš.” Uzdahne. „Zovem se Hana.” Pa na-
pravi značajnu pauzu. „*Garete.*”

Dobro, skroz sam se zeznuo u vezi sa slovom m.

I ne promakne mi kako je naglasila moje ime kao da poru-
čuje: *Ha! Ja tvoje znam, seronjo!*

Pokupi ostatak svojih knjiga i ustane, ali ja joj ne vratim
test. Umesto toga, ustanem i počnem da ga prelistavam. Dok

letimično prelazim pogledom preko njenih odgovora, još više se razočaram jer ako je ovo analiza kakvu Tolbertova očekuje, stvarno sam najebao. Postoji razlog što studiram istoriju – ona se bavi činjenicama. Ili je crno ili je belo. To se dogodilo tada toj osobi i ovo su posledice toga.

Hanini odgovori usredsređeni su na teorijske gluposti i nagađanja o tome kako bi filozofi odgovorili na različite moralne dileme.

„Hvala.” Vratim joj test, a zatim provučem palčeve kroz gajke za kaiš na svojim farmerkama. „Slušaj. Da li bi možda... razmislila o tome...” Slegnem ramenima. „Znaš.”

Usne joj se trznu kao da pokušava da se ne nasmeje. „Zapravo, *ne znam.*”

Duboko uzdahnem. „Hoćeš li da mi držiš privatne časove?”

Njene zelene oči – najtamnije zelene oči koje sam u životu video, oivičene gustim crnim trepavicama – u roku od jedne sekunde od iznenađenih postanu sumnjičave.

„Platiću ti”, dodam žurno.

„Oh. Pa da, naravno da bih očekivala da mi platiš. Ali...” Odmahne glavom.

„Žao mi je. Ne mogu.”

Trudim se da ne pokažem koliko sam razočaran. „Hajde, pomoz mi. Ako ne prođem ovaj popravni, prosek će mi se drastično smanjiti. Molim te?” Počastim je onim svojim osmehom koji mi ističe jamice na obrazima i od kojeg se sve devojke tope.

„To ti inače upali?”, radoznalo me upita.

„Šta?”

„Taj kao stidljivi dečački osmeh... Pomaže ti da dobiješ šta želiš?”

„Uvek”, odgovorim bez trunke sumnje.

„Skoro uvek”, ispravi me. „Slušaj, žao mi je, ali stvarno nemam vremena. Već jedva stižem da uskladim obaveze na faksu

i na poslu, a kad počnu pripreme za zimsku priredbu, biću još zauzetija.”

„Zimska priredba?“, zbunjeno ponovim.

„Naravno, zaboravila sam. Ako nešto nema veze s hokejom, onda nemaš pojma ni da postoji.”

„Ko je sada bezobrazan? Uopšte me ne poznaješ.”

Malo ćuti, a onda uzdahne. „Studiram muziku, a umetnički fakultet svake godine organizuje dva velika takmičenja, zimsku i prolećnu priredbu. Pobjednik dobija stipendiju od pet hiljada dolara. Zapravo, to je važan događaj. Bitni ljudi iz sveta šou-biznisa iz svih krajeva zemlje dolaze da gledaju. Agenti, producenti, lovci na talente... Prema tome, koliko god bih želela da ti pomognem...”

„Uopšte ne želiš da mi pomogneš”, promrmljam. „Meni se čini da ne želiš ni da razgovaraš sa mnom.”

Tobože nedužno slegne ramenima, i to me nervira. „Moram da idem na probu. Žao mi je što si pao kolokvijum, ali ako ti je za utehu, svi ostali su loše prošli.”

Zaškiljim ka njoj. „Svi osim *tebe*.”

„Pa šta da radim. Tolbertovoj se izgleda sviđa moje lupetanje. To je urođeni talenat.”

„Želim da i ja imam taj talenat. Molim te, učiteljice, nauči me da lupetam.”

Malo mi nedostaje da kleknem ispred nje i počnem da je preklinjem, ali ona uzmakne prema vratima. „Znaš da postoji grupa za dopunsko učenje? Daću ti broj telefona...”

„Već sam u toj grupi”, promrmljam.

„Oh. Pa onda nikako ne mogu da ti pomognem. Želim ti sreću na popravnom kolokvijumu. *Mali*.”

Zbriše kroz vrata, a ja iznervirano buljim za njom. Neverovatno. Svaka bi devojka na ovom fakultetu dala desnu ruku da

mi pomogne. A ona? Ona beži kao da sam od nje tražio da zakolje mačku da bismo izveli satanistički obred.

I eto me ponovo tamo gde sam bio pre nego što mi je Hana-
-čije-ime-ne-počinje-na-M dala tračak nade.

U govnama do grla.

2.

GARET

KAD UĐEM U DNEVNU SOBU NAKON UČENJA SA GRUPOM, moji cimeri su mrtvi pijani. Sto je prekriven praznim limenkama piva, a tu je i skoro ispražnjena flaša *džeka*, za koju znam da pripada Loganu jer on veruje u filozofiju *pivo je za slabice*. Njegove reči, ne moje.

Logan i Taker su trenutno u žestokom okršaju u igrici *Ajs pro*, pogleda zalepljenih za ravan ekran dok mahnitito pritiskaju dugmiće na upravljačima. Loganov pogled se na tren pomeri kad me primeti na vratima, i ta sekunda nepažnje košta ga poena.

„To, bre!” Taker pobedonosno usklikne kad njegov igrač hitro pošalje pak u mrežu, a semafor zasvetli.

„Zaboga!” Logan pauzira igricu i smrknuo me pogleda. „Šta ti je, Dži? Sjebao sam se zbog tebe.”

Ništa ne odgovaram jer sam sada *ja* ometen – polugolom vrućom akcijom u uglu sobe. Din ponovo radi svoje. Golih grudi i bos zavaljen je u fotelji, dok mu plavuša, obučena samo u čipkasti crni brus i kratke pantalonice, sedi u krilu i trlja se o njegovo međunožje.

Dinove tamnozeleno oči me pogledaju preko njenog ramena i naceri mi se. „Grejame! Gde si ti, čoveče!” pijano zapliće jezikom.

Ne stignem da odgovorim na njegovo pitanje, a on već nastavi da ljubi plavušu.

Iz nekog razloga Din voli da se muva s ribama svuda *osim* u sopstvenoj spavaćoj sobi. Ozbiljno. Gde god pogledam, uhvatim ga u nekom obliku razvrata. Kuhinjski pult, kauč u dnevnoj sobi, trpezarijski sto – lik je uspeo da overi svaki kutak kuće van kampusa koju nas četvorica delimo. Totalni je ženskaroš i uopšte ga nije briga.

Naravno, nemam prava da sudim. Nisam svetac, a nisu ni Logan i Taker. Šta da kažem? Hokejaši su jebeno napaljena sorta. Kad nismo na ledu, obično nas možete zateći kako se zezamo sa jednom ili dve hokejaške zečice. Ili s tri, ako nam je ime Taker, a situacija prošlogodišnja žurka za doček Nove godine.

„Već sat vremena ti šaljem poruke, čoveče”, obavesti me Logan.

Njegova ogromna ramena se nagnu napred dok hvata flašu viskija sa stočića. Logan je pravi razbijač, jedan od najboljih odbrambenih igrača s kojima sam delio led, a uz to i moj najbolji prijatelj. Njegovo pravo ime je Džon, ali ga zovemo Logan kako bismo ga lakše razlikovali od Takera, koji se takođe zove Džon. Srećom, Din je samo Din, pa ne moramo da koristimo njegovo podugačko prezime – Hejvard-Di Laurentis.

„Ozbiljno, gde si, dođavola, bio?”, gundā Logan.

„U grupi za dopunsko učenje.” Uzmem *bad lajt* sa stola i otvorim ga. „Kakvo je to iznenađenje o kojem si neprestano trabunjao?” Uvek mogu da procenim koliko je Logan pijan na osnovu pravopisa u njegovim porukama. A večeras je definitivno mrtav pijan jer sam morao da glumim Šerloka kako bih dešifrovao poruke koje mi je slao. *Iznđ* je *iznenađenje*. A za *Dgo* mi je trebalo malo duže da odgonetnem, ali *mislim* da je značilo *dovuci guzicu ovamo*. Mada, ko će ga znati s njim.

Sa svog mesta na kauču Logan se toliko široko ceri da mi je čudno kako mu vilica ne otpadne. Palcem pokaže na sprat i kaže: „Idi gore i vidi sâm.”

Zaškiljim ka njemu. „Zašto? Ko je gore?”

Logan se kikoće. „Ako ti kažem, onda to nije iznenađenje.”

„Zašto imam osećaj da smišljaš neku glupost?”

„Pobogu, Dži”, ubaci se Taker. „Ti stvarno imaš ozbiljne probleme s poverenjem u ljude.”

„Kaže kreten koji mi je prvog dana semestra ostavio živog rakuna u sobi.”

Taker se naceri. „Ma daj, Bandit je bio jebeno presladak. To je bio tvoj poklon za povratak u školu.”

Pokažem mu srednji prst. „Da, bilo je jebeno teško otarasiti se tvog *poklona*.” Namršteno ga pogledam jer se još uvek sećam kako su dolazila tri lika iz službe za zaštitu od štetočina da izvrše *derakunizaciju* sobe.

„Za boga miloga”, Logan zastenje. „Samo idi gore. Veruj mi, bićeš nam zahvalan.”

Njih dvojica razmene značajne poglede, i to donekle umanjí moju sumnju. Donekle. Mislim, neću baš sasvim da spustim gard, ipak su njih dvojica idioti.

U prolazu zgrabim još dve limenke piva. Ne pijem mnogo tokom sezone, ali trener nam je dao nedelju dana slobodno da spremamo ispite i ostala su nam još dva dana. Moji saigrači, jebeni srećnici, mogu da slušate deset piva i sutradan igraju kao šampioni. A ja? Meni sudbina u tom smislu nije naklonjena. Čak i ako samo malo cugnem, ujutru me razvaljuje glavobolja, a onda na ledu izgledam kao dečaćić koji je prvi put obuo klizaljke.

Čim se vratimo u rutinu od šest treninga nedeljno, moje unošenje alkohola opet će pasti na standardnih jedno/pet

– jedno piće onih večeri kad imam trening, pet posle utakmi-
ce. Bez izuzetaka.

Planiram da iskoristim preostalo vreme do maksimuma.

Naoružan pivom, penjem se na sprat do svoje sobe. *Glav-
na* spavaća soba. Nisam imao nikakav problem da odigram na
kartu kapitena da bih je prigrabio i, verujte mi, vredelo je sva-
ke sekunde gundanja mojih saigrača. Privatno kupatilo, ljudi.

Vrata su odškrinuta, prizor koji mi odmah aktivira alarm u
glavi. Sumnja se vraća. Oprezno podignem pogled na dovra-
tak da se uverim da gore ne stoji kanta puna krvi, a zatim la-
gano gurnem vrata. Otvaraju se, a ja polako uđem unutra, sa-
svim spreman za zasedu.

To me i dočeka.

Samo što je ovo više vizualna zaseda jer devojka na mom
krevetu izgleda kao da je upravo sišla sa stranica *Viktorija si-
kret* kataloga.

Znači, muškarac sam. Nemam pojma kako se zove pola stva-
ri koje nosi. Vidim belu čipku, roze mašnice i mnogo gole kože.
I sasvim sam zadovoljan.

„Dugo ti je trebalo.” Kendal mi uputi seksi osmeh koji govo-
ri *večeras će ti se posrećiti*, i moja kita odmah reaguje tako što
nabrekne ispod rajsferšlusa. „Planirala sam da te čekam još pet
minuta, pa da odem.”

„Onda sam stigao tačno na vreme.” Pogledom prelazim pre-
ko njenog neverovatnog čipkanog kompletića, a zatim otegnuto
prokomentarišem: „Mala, sve ovo je samo zbog mene?”

Njene plave oči zavodljivo potamne. „Znaš da jeste, frajeru.”

Svestan sam da zvučimo kao likovi iz jeftinog pornića. Ali
realno, kada muškarac uđe u svoju sobu i zatekne *ovakav* pri-
zor, voljan je da odglumi svaku otrcanu scenu koju ženska po-
želi, čak i onu s vodoinstalaterom koji treba da „otpuši cevi”
seksi domaćici dok joj je muž na službenom putu.

Kendal i ja smo se prvi put smuvali preko leta, najviše iz praktičnih razloga jer smo se oboje zatekli u istom gradu tokom raspusta. Otišli smo nekoliko puta na pićence, jedno je vodilo drugom i nije prošlo mnogo vremena, a ja sam se drndao sa seksi devojkom iz sestrinstva. Ali sve se ugasilo pre početka zimskog ispitnog roka i osim nekoliko prljavih poruka tu i tamo, nisam je video do večeras.

„Mislila sam da bi želeo malo da se zabaviš dok ne počneš ponovo da treniraš”, kaže, a manikiranim noktima prebira po sićušnoj ružičastoj mašnici na sredini svog brusthaltera.

„Dobro si mislila.”

Na usnama joj se pojavi nestašan osmeh dok se podiže na kolena. Dođavola, grudi joj se bukvalno prelivaju iz te čipkane stvarčice koju nosi.

Pokaže mi prstom. „Dođi ovamo.”

Ne gubim vreme – odmah krenem prema njoj. Jer... opet... ja sam *muškarac*.

„Mislim da si malo previše obučen”, dobaci dok hvata pojas mojih farmerki i otkopčava dugme. Povuče rajsferšlus i sekundu kasnije moj kurac uskače pravo u njenu spremnu šaku. Nekoliko sedmica nisam prao veš, pa dok ne pronađem vremena da odem u perionicu, idem bez bokserica, ali kad vidim kako su joj oči zasijale, jasno mi je da joj se to sviđa.

Kad me obuhvati prstima, ja zastenjem. Oh, da. Nema ničeg boljeg od ženskih prstiju oko kurca.

Ne, grešim. Kendal sad koristi jezik – i, jebote, to je neuporedivo bolje.

SAT VREMENA KASNIJE KENDAL SE PRIVIJA UZ MENE i naslanja mi glavu na grudi. Njen donji veš i moja odeća razbacani su po podu spavaće sobe zajedno sa dva prazna omota

od kondoma i bočicom lubrikanta koju nismo ni morali da otvorimo.

Maženje me čini pomalo nervoznim, ali ne mogu baš da je odgurnem i kažem joj da se gubi, pogotovo kad je očigledno uložila mnogo truda u zavođenje.

Ali upravo to me i brine.

Žene ne oblače preskupi donji veš zbog obične kres-šeme, zar ne? Mislim da ne, a Kendaline sledeće reči potvrđuju moju zabrinutost.

„Nedostajao si mi, dušo.”

Moja prva pomisao je *sranje*.

Druga je *zašto?*

Jer otkad smo počeli da se viđamo, Kendal se ni najmanje nije potrudila da me zaista upozna. Ako se ne seksamo, priča isključivo o sebi. Ozbiljno, mislim da mi nije postavila nijedno lično pitanje otkad smo se upoznali.

„Uh...” Mucam, tražeći neki odgovor koji ne sadrži reči *ti, si, meni, nedostajala* i *takođe*. „Bio sam zauzet. Znaš, ispiti.”

„Očigledno. Idemo na isti faks. I ja sam imala ispите.” Njen ton je sada oštiji. „Jesam li ja tebi nedostajala?”

Jebeš mi sve ako znam kako da joj odgovorim na to pitanje. Neću da lažem jer bi je to samo ohrabrilo. Ali ne mogu ni da budem džukac i da priznam da nijednom nisam pomislio na nju otkako smo se poslednji put smuvali.

Kendal se uspravi i zaškilji. „Odgovor je *da* ili *ne*, Garete. *Jesam li ja tebi nedostajala?*”

Bacim pogled na prozor. Na drugom sam spratu i ozbiljno razmišljam da se bacim kroz jebeni prozor. Toliko mi se ne priča o ovome.

Ćutim, ali moja ćutnja joj govori više od bilo kakvih reči. Kendal iznenada skoči s kreveta, a njena plava kosa leti na sve strane dok besno skuplja odeću.